

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság Győrött, 2018. október 24. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

v é g z é s t :

A forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségű kábítószerre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete miatt vádlott neve ellen indult büntetőügyben a Győri Törvényszék 2018. június 6. napján kihirdetett B.433/2016/53. számú ítéletét **helybenhagyja** azzal, hogy:

az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a beszámítandó tartam számítását mellőzi, egyben megállapítja, hogy 5 nap házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Az elkobozni rendelt és a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság által Bnyk.K.I/215. szám alatt nyilvántartott és 3. tételként bűnjelként kezelt 7.719 gr marihuána tömb tömege helyesen 719 gr.

Az első fokon felmerült bűnügyi költség összege 5.784.357,- (ötmillió-hétszáznyolcvannégyezer-háromszázötvenhét) forint, melyből a vádlott 5.320.365,- (ötmillió-háromszázhuszezer-háromszázhatvanöt) forint megfizetésére köteles, míg a további 463.992,- (négy százhatvanháromezer-kilenc százkilencvenkettő) forintot az állam viseli.

A.A. érdekelt részére a teljesítés helye:

A vádlott magyar állampolgár.

A másodfokú eljárásban 20.000,- (húszezer) forint bűnügyi költség merült fel, melynek megfizetésére a vádlott köteles.

I n d o k o l á s

A Győri Törvényszék 2018. június 6. napján kihirdetett B.433/2016/53. számú ítéletében a vádlottat bűnösnek mondta ki jelentős mennyiségre elkövetett kábítószer-kereskedelem büntettének kísérletében /Btk. 176. § (1) bekezdés, (3) bekezdés/. Ezért a vádlottat 6 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztés büntetésre és 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról, felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtásának elrendeléséről, döntött a bűnjelekről valamint a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész a vádlott terhére, súlyosítás, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása és a közügyektől eltiltás mellékbüntetés időtartamának megemelése végett, a vádlott és védője enyhítésért jelentett be fellebbezést.

A Győr-Moson-Sopron Megyei Főügyészség B.350/2015/64. számon fellebbezésének indokolásában rámutatott, hogy a büntetési tételkeret alsó határa felé közelítő szabadságvesztés

büntetés az enyhítő körülmények súlyának túlértékeléséből ered, a 12 év 6 hónap középértéktől indokolt a lefelé eltérés, de nem olyan mértékben, ahogyan azt a törvényszék tette. Álláspontja szerint a törvényszék nem értékelte kellően a vádlott többszörösen büntetett előéletét, valamint azt, hogy felfüggesztett szabadságvesztés büntetés próbaideje alatt követte el a terhére rótt bűncselekményt, azért az alkalmazott büntetés nem felel meg a büntetéskiszabási céloknak. Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta akként, hogy az ítélet tábla a vádlottal szemben a középérték alatti, de az elsőfokú bíróság által kiszabottnál hosszabb tartamú fegyházbüntetést szabjon ki és a közügyektől eltiltás tartamát ehhez igazítva állapítsa meg.

A Győri Fellebbviteli Főügyészség BF.177/2018/2-3.számú átiratában az ügyészi fellebbezést módosítva fenntartotta, a vádlott és védője fellebbezését alaptalannak ítélte.

Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat megtartva járt el; a tényállást immár a Be. 592. § (1) bekezdésének a-b) pontjaiban és a (2) bekezdés a-d) pontjaiban írt hibáktól, hiányosságoktól lényegében mentesen, megalapozottan állapította meg, azt a bizonyítási indítvány elutasítása sem teszi megalapozatlanná; és abból indokolási kötelezettségének is eleget téve, okszerűen vont következtetést a vádlottak bűnösségére.

A tényállást az iratok tartalma alapján (Be. 593. § (1) bekezdés a) pont) azzal tartotta kiegészítendőnek, hogy a 3. pontban írt előzményi büntetés során a vádlottat kábítószerrel visszaélés vétsége miatt is elítélték, továbbá előéleti adatokban történt elírásokra és ítéletszerkesztési pontatlanságok is hivatkozott.

A terhelt cselekményének minősítését a büntető anyagi jog szabályainak megfelelőnek tartotta, míg a büntetés céljainak eléréséhez a sokszorosan büntetett, életfogytig tartó szabadságvesztéssel is fenyegetett bűncselekményét felfüggesztett szabadságvesztése próbaideje alatt elkövető vádlott tekintetében hosszabb tartamú börtönbüntetést és közügyektől eltiltás mellékbüntetést talált szükségesnek.

Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy a bűnjelekről történő rendelkezés körében az elkobozni rendelt harmadik kábítószer súlyában elírás található, valamint a vádlott 5.320.361 forint bűnügyi költség viselésére köteles, mert ez teljes egészében az ő vonatkozásában merült fel, ez semmilyen tolmácsolási/fordítási díjat - amelynek fele részét „elengedte” a törvényszék -, nem foglal magában.

Hivatkozott arra, hogy az ítélet indokolásában az új büntetőeljárási törvény időközbeni hatálybalépése folytán a hivatkozott eljárási jogszabályhelyeknek a Be-nek megfelelő átvezetése szükséges.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását indítványozta azzal, hogy az ítélet tábla a vádlottat hosszabb tartalmú szabadságvesztésre és közügyektől eltiltás mellékbüntetésre ítélje, az elkobozni rendelt harmadik kábítószer súlyát 719 grammra helyesbítse; a vádlottat az eljárás során felmerült 5.784.353 forint bűnügyi költségből 5.320.361 forint megfizetésére kötelezze. Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta azzal, hogy az ítélet indokolásában a Be. jogszabályhelyeit az ítélet tábla vezesse át és az ítélet rendelkező részében a személyes adatok között a vádlott állampolgárságát tüntesse fel.

A nyilvános ülésen megjelent ügyész a fellebbezését az írásbeli indítványa szerint módosítva, azt változatlanul fenntartotta. Rámutatott, hogy az elsőfokú bíróság sem abszolút, sem relatív hatályú eljárási szabálysértést nem vétett. A tényállást a személyi rész kisebb helyesbítése és kiegészítése, a történeti rész oda nem tartozó bekezdései mellőzésével megalapozottnak tartotta. Pontosan hivatkozva a bírói gyakorlatra kitért arra, hogy a sokszorosan büntetett terhelt esetében szükségtelen az ítélet tényállásában taxatív felsorolni a terhelte vonatkozó erkölcsi bizonyítványban részletezett alapítéletek és összbüntetési ítéletek valamennyi adatát, ehelyett elengedő a megelőző elítélések lényeges körülményeire, illetőleg a terhelt bűnöző életvitelének a jellemzőire való utalás; nem mellőzhető azonban a különös és többszörös visszaesői minőséget megalapozó, a felfüggesztett

büntetés végrehajtását elrendelő, a feltételes szabadságra bocsátásból való kizárást kimondó vagy a próbára bocsátást megszüntető (azt hatályon kívül helyező) elítélések adatainak az ítélet tényállásában való feltüntetése.

A bizonyítékok értékelése körében felhozta, hogy a vádlott beismert, azonban sokáig vitatva, hogy tudott a csomagok tartalmáról, amelyek közül egyiken a ragasztószalagról a DNS-ét azonosították, további bizonyítási eszköz, bizonyíték vele szemben az igazságügyi genetikus, vegyész, pszichiáter szakértői vélemények, a lefoglalt kábítószeres és a kábítószer adagolásához szükséges mérleg.

Egyebekben hangsúlyozta, hogy a törvényszék az indokolási kötelezettségét teljesítette.

A cselekmény minősítését - hivatkozva az 1/2007. BJE IV. pontjára, ennek kapcsán a továbbra is irányadónak tartott BK 155. számú állásfoglalás II/5/b) pontjának elvi tartalmára és a BH1999.101. számú eseti döntésre - törvényesnek találta azzal a megállapítással, hogy az elkövetési magatartást illetően a forgalomba hozatal helyes, s helyes a kísérleti szakban maradás is, mert a kábítószer átadása (a forgalomba hozatal) a rendőri közbelépés folytán meghiúsult.

A kiszabott büntetést a vádlott előéletére, amelyben van kábítószerrel visszaélés miatti elítélés is és a felfüggesztett szabadságvesztés alatti elkövetésre is figyelemmel súlyosítani indítványozta azzal, hogy a büntetéskiszabási tényezők között további súlyosító körülményként értékelhető a terhelt bűnöző életvitele, míg beismerő vallomása kisebb súllyal esik latba, mert az eleve ellentmondásos volt és maradt, s mert tetten érték, az időmúlás pedig az elévülési idő tükrében nem jelentős. Szükségesnek tartotta a mellékbüntetés szabadságvesztéssel arányosan súlyosítását is.

Felhívta a másodfokú bíróság figyelmét arra, hogy a vádlott személyes adatai között a Be. 561. § (2) bekezdés b) pontja és a 184. § (2) bekezdésre figyelemmel az állampolgárságot is fel kell tüntetni.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatának megállapítását, a feltételes szabadságra és az előzetes fogva tartás beszámítására, kábítószer eldobására és a lefoglalt dolgokra vonatkozó rendelkezéseket törvényesnek tartotta, míg a bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezést akként tartotta törvényesnek, hogy az 5.320.361 Ft-ban eleve nincsen benne semmilyen tolmácsolási/fordítási díj, így annak megfizetése sem lehetséges.

Az ítélet indokolásában a büntetőeljárás jogszabályhelyeknek a Be. jogszabályhelyeire történő átirását tartotta még szükségesnek.

A másodfokú bíróság nyilvános ülésén a vádlott védője perbeszédében egyetértett elsőfokú bíróság ítéletének a főügyészség által tett helyesbítésre vonatkozó észrevételével a tényállás tekintetében és a cselekmény minősítését sem vitatta.

A vádhatóság álláspontjával ellentétben olyan nagyobb nyomatékkal találta értékelhetőnek a vádlotti beismerő, tényeltáró, a bírósági eljárásban kiteljesedő vallomást és nyomatékos enyhítő körülményként kérte értékelni azt, hogy az a kábítószer mennyiség, amire elkövette a vádlott a bűncselekmény, alig haladja meg a súlyosabb minősítést megalapozó mennyiséget. Mindezekre tekintettel - kiemelve vádlott személyi körülményeit, ezek közül is azt, hogy idős beteg hozzátartozóját gondozza, ápolja - a kiszabott 6 év fegyházbüntetés további enyhítését indítványozta akként, hogy az ítélőtábla a kiszabott szabadságvesztést a törvényi minimumban vagy az alatti mértékben állapítsa meg.

A vádlott az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában hivatkozott arra, hogy kábítószerrel való visszaélésért egyszer volt elítélve, 2004. szeptemberében 2003. évi elkövetés miatt, jelenleg pedig nem a rendőrség közbelépése miatt maradt kísérleti szakban a cselekménye, a megbízása csak szállításra szólt, nem forgalomba hozatalra.

Az ítélőtábla a fellebbezésekre tekintettel az elsőfokú ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.590. § (1) és (2) bekezdése alapján teljes körűen felülbírált, sem az ügyészség

súlyosítás iránti, sem a védelem enyhítésre irányuló fellebbezését nem találta alaposnak, alapos viszont a fellebbviteli főügyészségnek az előéletei adatok kiegészítésére és pontosítására, az elkobzás egy tételének a pontosítására és a bünygyi költség indokolásának korrekciójára tett indítványa.

Az eljárása során törvényszék abszolút eljárási szabálysértést nem követett el, olyan, az ítélet meghozatalakor hatályos büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. tv. 375. § (1) bekezdésében írt - az eljárás lefolytatására, illetőleg a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, illetőleg a büntetés kiszabására lényegesen kiható, a bizonyítás törvényességét, az eljárásban részt vevő személyek törvényes jogainak gyakorlását sértő, vagy korlátozó - eljárási szabályszegést, amely másodfokon akadályá lett volna az érdemi felülbírálatnak, amely az elsőfokú ítéletet eljárási szempontból felülbírálatra alkalmatlanná tenné az ítélőtábla nem észlelt.

A törvényszék nem vétett olyan relatív eljárási szabálysértést sem, mely hatályon kívül helyezést eredményezhetne.

A törvényszék a bizonyítási eljárásban feltárt valamennyi bizonyítékot, amely az ügy ténybeli és jogi megítéléséhez szükségesnek mutatkozott. Alapvetően nagyobb mennyiségű (3+8 csomag) kábítószerrel kapcsolatban folyt a bizonyítási eljárás, jóval nagyobb mennyiségre emelt vádat az ügyészség, mint amit a perbeszédben az ügyész a vádlott vonatkozásában megállapítani indítványozott. A bűncselekmény elkövetésének lényegi körülményeit illetően kell rögzíteni azt, hogy a vádlott először háritotta felelősségét a tényállásban terhére rótt három csomagnyi kábítószerrel kapcsolatban is, a bizonyítási eljárás lezárását megelőzően tett lényegileg beismerő vallomást.

Az elsőfokú bíróság a vádlotti vallomáson kívül valamennyi bizonyítékot számbavett, ezeket értékelte és részletesen meg is indokolta, mely bizonyítékot fogadott el a tényállás alapjául és melyek voltak azok és miért, melyeket elvetett e körben. A cselekmény jellege miatt a vádlotti vallomásokon kívül a lefoglalás tényadatai és a vádlottól lefoglalt csomagok tartalmáról készült vegyész-szakértői vélemény, valamint a vádlottól készült pszichológus szakértői vélemény tekinthető döntőnek a tényállás megállapítása kapcsán, minden más felmerült bizonyíték csak közvetett. Ezeket a beszerzett és releváns bizonyítékokat az elsőfokú bíróság tehát egyenként és összességében is megvizsgálta, a bizonyítékértékelő, mérlegelő tevékenysége során összevetette és elemezte a terhelti vallomást egyéb bizonyítékokkal, mindezeket ütköztette, majd logikusan és meggyőzően indokolta, hogy mely megfontolások és mérlegelési szempontok alapján állapította meg a tényállást, mely a bizonyítás anyagának felel meg. Az elsőfokú bíróság részletesen - a bírói gyakorlatra hivatkozással - indokolta azt is, miként állapította meg a vádlott forgalmazói elkövetési magatartását.

eljárási és logikai hibáktól mentesen mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. § (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kis mértékben szorul pontosításra, melyet a másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján a Be.593.§ (1) bekezdés a) pontja értelmében az alábbi módon eszközölt.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 2.B.IV.1349/2003/14. számú ítéletével - amely a Fővárosi Bíróság 23.Bf.6786/2004/5. számú határozatával 2004. szeptember 23. napján emelkedett jogerőre - *kábítószerrel visszaélés vétsége miatt is elítélte (nyomozati iratok 2. kötet: 473-490 oldal).*

A Pesti Központi Kerületi Bíróság 4.B.20.610/2007/14. számú ítélete 2008. november 12. napján emelkedett jogerőre.

A Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság 5.B.XV.248/2006/82. számú ítélete a Fővárosi Bíróság 20.Bf.XV.7506/2008/7. számú határozatával emelkedett jogerőre.

Az ítélet tábla a tényállásból az ítélet 6. oldalának 2. bekezdésének 2. albekezdését és a 7. oldalának 2. bekezdését mellőzi, mivel a végindítvány után már nem képezte vád tárgyát, ugyancsak mellőzi a 6. oldal utolsó előtti bekezdést, tekintettel arra, hogy az bizonyíték, ugyanakkor az ítélet 7. oldalának 2. bekezdését a vádra történő utalás részének tekinti.

A fentiek szerint történt pontosítással az ítéleti tényállás immár teljes mértékben megalapozottá vált, amely mentes a Be. 593. §-ban írt hiányosságoktól. A tényállás a bizonyítás anyagának megfelelő, ilyen módon az ítélet tábla a Be. 593. § (3) bekezdése szerint a pontosított tényállás alapján bírálta felül az elsőfokú ítéletet, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt, mely tényállás azonos bizonyítékok mellett a fellebbezési eljárásban - a felülmérlegelési tilalom folytán - nem támadható és írható felül, az a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból okszerű következtetést vont le a vádlott bűnösségére és a terhére megállapított bűncselekményt is törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabása során a törvényszék teljes körűen feltárta és számba vette a terhelt terhére figyelembe vehető súlyosító tényezőkhez képest a javára figyelembe vehető enyhítő szempontokat is, amikor a vele szemben öt évtől 20 évig terjedő vagy életfogytig tartó szabadságvesztéssel büntetni rendelt bűncselekményért a speciális törvényi minimumnál egy évvel hosszabb, a 12 év 6 hónap középértékénél jóval alacsonyabb tartamú szabadságvesztés büntetést alkalmazott.

Az ítélet tábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által kiszabott szankció az enyhítő és súlyosító körülményre figyelemmel is tettarányos, figyelemmel van a cselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára és társadalomra veszélyességére, ugyanakkor a vádlott büntetett előéletére is és arra is, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt, a vádlott beismerő vallomás tett és a forgalomba hozni szándékozott kábítószer mennyisége a súlyosabb minősítéshez szükséges mennyiséget alig haladja meg.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a hosszabb tartamú szabadságvesztés megtorló jellegű lenne és ezáltal nem felelne meg büntetés céljainak. Az ítélet tábla vizsgálta a rövidebb tartamú szabadságvesztés alkalmazásának lehetőségét is, azt viszont semmilyen körülmény nem indokolta, rövidebb tartamú szabadságvesztés súlytalan lenne. Az elsőfokú bíróság által alkalmazott fő- és mellékbüntetés arányos, megfelel a büntetékiszabási körülményeknek és alkalmas a büntetési célok elérésére. Ekként a főügyészség súlyosítást és a védelem enyhítést célzó fellebbezése sem foghatott helyt.

Az ítélet járulékos rendelkezései is túlnyomórészt törvényesek, e körben az alábbi korrekciókra volt szükség.

Az elsőfokú bíróság rendelkezett a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, pontosan meghatározva a házi őrizetben töltött időnek megfelelő szabadságvesztésbe beszámítandó tartamot, ahelyett, hogy hivatkozott volna a Btk. 92. § (3) bekezdés a) pontjában írt beszámítási

szabályra, mely szerint a házi őrizet beszámítása esetén egynapi szabadságvesztésnek fegyház fokozatesetén 5 nap házi őrizetben töltött idő felel meg.

Erre tekintettel a másodfokú bíróság az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a beszámítandó tartam számítását mellőzte, egyben megállapította, hogy 5 nap házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek.

Az elkobozni rendelt kábítószeresek között egy nyilvánvaló elírás folytán a törvényszék 719 gr tömegű marihuána tömböt 7.719 gr marihuána tömbként rendelte elkobozni, ezt az ítélet tábla korrigálta és megállapította hogy a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság által Bnyk.K.I/215. szám alatt nyilvántartott és 3. tételként bünyjelként kezelt 7.719 gr marihuána tömb tömege helyesen 719 gr.

Apró számítási hibát vétett a törvényszék a bünyügyi költség összege tekintetében, melyet az ítélet tábla akként korrigált, hogy megállapította, hogy az első fokon felmerült bünyügyi költség összege 5.784.357.-Ft, melyből a vádlott 5.320.365.-Ft forint megfizetésére köteles, míg a további 463.992.-Ft az állam viseli.

Ugyanakkor a bünyügyi költség viselésével kapcsolatos, az ítélet 13. oldal utolsó bekezdésében és a 14 oldal 1. bekezdésében szereplő indokolást, tekintettel arra, hogy az teljesen zavaros és nem a valós számításnak megfelelő, a másodfokú bíróság mellőzte.

Az eljárásban felmerült bünyügyi költségek áttanulmányozása alapján kitűnik ugyanis, hogy az állam terhén marad 463.992.-Ft bünyügyi költség az 1., 7., 9. 11., valamint 13-18. tétele szám alatt rögzített egyes költség tételekből adódik, mely egy része valóban szükséges tolmácsolásból adódott, azonban a határozat meghozatalakor hatályos 1998. évi XIX. tv. 338. § (1) és (2) bekezdése alapján nem terhelhető a vádlottra. A számított összegből és a fentiekből következik, hogy az elsőfokú bíróság nem a büncselekmény súlyához képest aránytalanul nagy bünyügyi költség egy részének megfizetése alól mentesítette a vádlottat a határozata meghozatalakor hatályos 1998. évi XIX. tv. Be. 338. § (4) bekezdése alapján, hanem a fenti (1) és a (2) bekezdés alapján rendelkezett annak állam általi viseléséről.

A törvényszék az ítéletében rendelkezett 1 db netbook lefoglalásának megszüntetéséről és Hajdú Gabriellának történő kiadásáról, azonban nem tartalmazta a rendelkezése azt a tényt, hogy A.A. hol érhető el. Mindezekre tekintettel a rendelkezés végrehajthatósága érdekében az ítélet tábla megállapította, hogy A.A. érdekelt részére a teljesítés helye:

Az elsőfokú bíróság határozatának jogi indokolása ezen túlmenően helyes, szükséges volt azonban a törvényszék ítéletének meghozatala óta, 2018. július 1. napjától hatályba lépett büntetőeljárásról szóló 2017. évi XC. törvény rendelkezései megjelölései szerint azokat átvezetni.

Ennek megfelelően az ítélet jogi indoklását az új jogszabály alkalmazása miatt szükséges javítani akként, hogy a bíróság a lefoglalás megszüntetéséről a Be. 320. § (1) bekezdés a) pontja alapján, a tulajdonosnak történő kiadásról a Be.321. § (1) bekezdése, a bünyügyi költségnek a vádlottra terheléséről Be. 574. § (1) bekezdése, az állam terhén maradásáról pedig a Be. 574. § (3) bekezdése alapján rendelkezett.

Az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkező részben a vádlott személyi adatai között a Be. 561 § (2) bekezdés b) pont és Be. 184. § (2) bekezdés alapján fel kellett tüntetni, hogy a vádlott magyar állampolgár.

A fentiekben kifejtettek alapján az ítélőtábla a Győri Törvényszék 2018. június 6. napján kihirdetett B.433/2016/53. számú ítéletét - annak megállapításával, hogy: az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására vonatkozó rendelkezésből a beszámítandó tartam számítását mellőzi, egyben megállapítja, hogy 5 nap házi őrizet felel meg egy napi szabadságvesztésnek; az elkobozni rendelt és a Győr-Moson-Sopron Megyei Rendőr-főkapitányság által Bnyk.K.I/215. szám alatt nyilvántartott és 3. tételként bűnjelként kezelt 7.719 gr marihuána tömb tömege helyesen 719 gr; az első fokon felmerült bűnügyi költség összege 5.784.357.-Ft, melyből a vádlott 5.320.365.-Ft megfizetésére köteles, míg a további 463.992.-Ft-ot az állam viseli; A.A. érdekelt részére a teljesítés helye:; a vádlott magyar állampolgár - Be. 605. § (1) bekezdés alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban a kirendelt védői díjjal felmerült bűnügyi költség viseléséről szóló rendelkezés a Be.574. § (1) bekezdésén és a Be.613.§ (1) bekezdésén alapul.

Győr, 2018. október 24.

Szalaiiné dr. Joánovits Krisztina sk.	dr. Péntek László sk. a	dr. Vajda Edit sk. bíró
előadó bíró	tanács elnöke	

Z á r a d é k :

Győri Ítélőtábla fenti végzése folytán a Győri Törvényszék 2018. június 6. napján kihirdetett B.433/2016/53. számú ítélete 2018. október 24. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Dr. Péntek László sk.
a tanács elnöke